

An illustration of a man and a woman in fox masks. The woman, on the left, has brown hair in a ponytail and wears a black dress with a black choker. The man, on the right, has brown hair and wears a blue shirt under a dark suit jacket. They are in a close embrace, looking at each other. The background shows a city street at night with buildings and a balcony with a plant. The title 'Pan Slušňák' is written in a white serif font across the middle of the image.

Pan Slušňák

JENNIFER MILLER & JASON FEIFER

PAN SLUŠŇÁK

Copyright © 2018 Jennifer Miller & Jason Feifer

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2019

Cover © Kateřina Bažantová, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-351-0 (pdf)

Pan Slušňák

JENNIFER MILLER & JASON FEIFER

*Mnoha, přemnoha seznamkám, které jsme vyzkoušeli,
než jsme se našli: díky, že to (konečně) vyšlo.*

*A všem editorům, kteří nás berou vážně:
patří vám díky (a vina) za to, co následuje.*

část první

Těsně před devátou ráno, podpaží už teď vlhce slaná, se Lucas vynořil ze stanice podzemky na Chambers Street a zařadil se do davu chodců směřujících k One World Trade. Stejnou cestu podstupoval společně s turisty, ouřady, pravdaři a emigranty ze Staten Island už zhruba měsíc. Dojíždění do práce ho těšilo i v srpnovém vedru, k čertu s ním. Vlastně nemohl uvěřit, jakou má kliku. Že je konečně tady v New Yorku a pracuje v tom do nebe čnícím žezle z blyštivého skla. Špička budovy prorážela neuvěřitelnou modř, jako by bodala přímo do slunce. Lucasovi to připomínalo pálkaře, mířícího na metě do vnějšího pole.

Cynika by tak grandiózní myšlenky uváděly do rozpaků. Lucas si ale nemohl pomoci. Sice jen ověřoval fakta – něco jako bezobratlovec v mediálním potravním řetězci –, ale i tak vstupoval každé ráno do zvučícího vestibulu mrakodrapu s nadšením. Strašně se mu líbilo, že stačí mávnout průkazkou, aby bezpečnostní závora sjela dolů a současně byl přivolán výtah. Jen zřídka kdy s ním v kabině jel někdo jiný. Tyhle výtahy sloužily výhradně lidem z redakcí časopisů a ti chodili do práce až po desáté. Lucas se těm takzvaně mediálním hodinám ještě nepřizpůsobil. Připadalo mu, že kolem desáté už v horku seschla polovina dne. A nemohl si dovolit žádné chybné kroky. Až příliš mnoho lidí doma věřilo, že je pouze otázkou času, kdy se zase stáhne zpátky za Masonovu-Dixonovu linii.

Dychtivě očekávali jeho zkroušený návrat ke starému životu, tomu, v němž si vedl tak dobře, než všechno zkažil a odešel do New Yorku, té „špinavé, upocené žumpy liberalismu“. Přesně tak to zformulovala jeho babička.

„V Charlotte se lidi taky potí,“ namítl Lucas. „Ale nepáchnou,“ opáčila babička. „Pokud nejsi bohatý, New York je jako slum. Něco jako Indie.“

Lucasova babička nikdy nebyla v New Yorku ani v Indii. Ale o to tolik nešlo. Lucas zkrátka nesplnil očekávání své rodiny a zmařil její naděje, protože po roce odešel ze studia práv a šest měsíců před svatbou se rozešel se snoubenkou (bohatou a urozenou). Nebo mu spíš Mel dala kopačky, jenže to se nebralo v potaz. Všichni včetně Mel samotné se domnívali, že toho měl Lucas pro záchranu situace udělat víc. Místo toho zbaběle utekl – a ke všemu zrovna do Yankeedomu! Otočil se zády k vlastním lidem a kultuře, v níž byl vychován.

Od chvíle, kdy před zhruba měsícem dorazil na Manhattan, s výjimkou staršího bratra Sama s nikým z rodiny nemluvil. No a? Tohle bylo místo, kde si toužebně přál být, a pracoval v *Empire Magazine*, tam, kde chtěl pracovat odjakživa. No a co, že bydlí v mizerně větrané špeluňce a vydělá za rok třiatřicet tisíc dolarů před zdaněním?

V devěťadvacátém patře se dveře výtahu rozevřely a Lucas vystoupil.

EMPIRE

To slovo, namalované velkými černými písmeny na zdi proti výtahům, bylo vizuálním ekvivalentem býčích rohů nebo políčku do tváře. Tahle „říše“ – jak všichni říkali jejich patru – působila zastrašujícím dojmem – a jak by ne? Jednalo se o newyorský časopis s padesátiletou tradicí, instituci s ústředím v nejnovější manhattanské baště nadějí a pýchy.

Cestou ke stolu Lucas procházel kolem prosklených kanceláří editorů – vládnoucí třídy –, z jejichž velkých oken se naskýtal výhled na dolní Manhattan a řeku East River. Míjel prostory s kukaněmi namačkanými těsně vedle sebe, kde proletariát – redaktori, designeri, lidé z marketingu a všelijací další přísluhovači – vytvářel dvouměsíční publikaci. Lucas se už nacházel na předměstí říše, blížil se k základně stážistů. A pak konečně chumel ověřovačů. Jak absurdní, že lidé, co ověřují fakta, mají mít méně žádoucí pracoviště než stážisté, ale už je tomu tak. Tísnil se v kamrlících u zdi bez oken, bez hřejivého sluníčka. Lucas ovšem věděl, že si nemá na co stěžovat. Dělal v *Empiru* teprve měsíc. Neustále si připomínal, že kariéra potřebuje vytrvalost a čas. I když ho počáteční skok víry katapultoval tak daleko a tak rychle. Možná bude dělat další skoky stejnou rychlostí, ne?

Posadil se ke svému úhlednému stolu. Pracoviště kolegů pokrývala změt papírů, na které si zapisovali a čmárali poznámky – fakta – k připravovanému vydání. Lucas nic nehromadil, doslova ani obrazně. Přijel se do New Yorku zbavit zátěže. Až na to, že se kvůli tomu musel trápit ohledně dluhu za rok studia na právnické škole. A navíc mu práce často připomínala vlastní nuzotu. Teď například ověřoval fakta pro článek o celebritním šéfkuchaři, v jehož restauraci figurovalo „zlaté menu“. Za pár tisíc dolarů si můžete dát pozlacený burger s hovězím z Kóbe nebo margaritu se zlatoslaným okrajem. Jak úžasná představa, že tíž lidé, co teď cálují haldu peněz za zlaté pečeného mořského okouna, před necelým desetiletím brečeli v burze na podlaze!

Lucas se snažil pracovat, ale zanedlouho už broustil na facebookových stránkách své bývalky. Rozešli se teprve před dvěma měsíci a Mel už byla „ve vztahu“. Nový nápadník si chránil soukromí, takže měl Lucas k dispozici omezený materiál: výška a stavba těla (vysoký, statný),

oblečení (khaki kalhoty, zvednutý límeček, kšiltovka) a jméno (Cal Braden). Zkrátka hráč lakrosu z nějakého bratrstva. New York měl svoje Vládce vesmíru a Jižané zase měli Krále kreténů. Z fotek bylo zřejmé, že se Cal Braden nemůže dočkat, až dá nějaké hezké jižanské holce prstýnek s velkým diamantem, pořádný barák a kupu dětí vymóděných od hlavy až po paty věcmi z Vineyard Vines. Lucas nechtěl nic z toho. Přesto se ale nějaký sval v hlubinách jeho já napjal při zjištění, že ho Mel vyměnila za tenhle novější, konvenčnější model. Jo, a taky se odtagovala ze všech Lucasových fotek. Chodili spolu šest let – čtyři na vysoké škole a dva další roky – a jako by vůbec neexistoval.

„Probůh, Lucasi, už jsi tu měsíc. Musíš s tím podlézáním šéfovi přestat. My ostatní kvůli tobě vypadáme blbě.“

Lucas rychle schoval Facebook na lištu a otočil se. Za jeho zády stál Franklin, krátký a tuponosý, s vlasy jako dikobrazí bodliny, a pil ledovou kávu Venti z plastového kelímku opocenému vedrem.

„Kolik je hodin?“

„Půl jedenácté.“ Franklin si sundával přes hlavu z ramene popruh kabely.

Strávil Lucas prohlížením Meliných fotek opravdu hodinu?

„Kolikrát ti to mám říkat, Luku: Tady vzadu o nás nikdo neví.“

*Když o nás tady vzadu nikdo neví, pomyslel si Lucas, proč byste kvůli mně vypadali blbě? Ale přece jen byl přesvědčený, že kolegové nakonec uznají jeho pracovní morálku. Tenhle Luke, budou si říkat. Ten se činí. Vysoké šarže si toho v jistém bodě všimnou. Jinak by Lucase stihl stejný osud jako Franklina, který pořád ještě ověřuje fakta i po třech letech ode dne, kdy začal v *Empiru* pracovat. Jak může být někdo takhle liknavý? Kdyby měl Lucas dost*

filipa, aby z Charlotte utekl hned po maturitě, určitě by to už dotáhl na editora.

Jenže zrovna promrhal hodinu na Facebooku. Nenáviděl se, tížilo ho to jako betonový kvádr. Zasloužil by si hodit do East River.

„Na čem děláš?“ Franklin se naklonil přes příčku kóje.
„Něco o nejlepších restauracích.“

Franklin se zamračil. „*Empire* musí být v háji, jinak bychom nepsali o těchhle sračkách. Každé číslo *Washingtonianu* se točí kolem nejlepších restaurací. A v každém výtisku *Bostonu* se probírá ‚to nejlepší z Bostonu‘, což je srandovní, protože všechno v Bostonu je nejhorší.“

Lucas nesouhlasil. V *Empiru* byla ještě pořád spousta skutečné kultury – politické analýzy a každý měsíc aspoň tři hutné reportáže. Časopis byl pořád stejným světem příslibů, jaký ho upoutal, když si coby středoškolák náhodou vzal jeden výtisk v Barnes & Noble. Začal si kupovat předplatné, což mátl jeho spolubydlíci z koleje a později i Mel, která nikdy nepochopila, proč se zajímá o nejnovější skandál ohledně starostovy dcery, bitvy kolem přestavby chudších čtvrtí na sídla boháčů nebo vzestup pochybných lázeňských domů v Chinatownu. Tam doma nikdo nechápal, že ty lesklé stránky Lucase přenášejí do světa plného půvabu i špíny, modernosti i historie, kultury od podzemní až po nebeskou. V *Empiru* bylo zachyceno vše, o čem chcete mluvit, co chcete vidět a zažít.

„Jak dlouho trvalo, než tě nechali ověřovat důležité články?“ zeptal se Lucas.

„Takový klouček, a jak se do všeho hrne,“ zachechtal se Franklin. „Rozkošné.“

Franklin si z něj může utahovat, jak chce. Za další rok bude pořád ještě trčet tady a ověřovat pravdivost článků, které sepsali jiní. *Ale já ne*, pomyslel si Lucas. *Já je budu psát*. Zavřel Facebook a pustil se do práce na hamburgerech za tisíce dolarů.

kapitola 2

Přesně v 11:13 Lucas obdržel mail od sekretářky šéfredaktora. Měl se k němu dostavit.

Když se o mnoho měsíců později probíral troskami své kariéry a pokoušel se najít bombu, která vedla k její implozi, usoudil, že všechno začalo právě tady, u tohoto sdělení. V tu chvíli ale mohl sotva uhodnout, co mu šéfredaktor chce. Jay Jacobson patřil ve městě k nejvýznamnějším mediálním mogulům. V *Empiru* byl něco jako benevolentní despota: lidé se ho báli, měli k němu úctu, diskrétně kritizovali jeho vrtošivou povahu, ale především poslouchali. Zaměstnanci mu mezi sebou říkali Jays – malá slovní hříčka se dvěma stejnými písmeny v jeho monogramu. Šlo o neškodný projev vzdoru, který ten despota potají schvaloval, aby proletariátu poskytl iluzi vlády.

Lucas četl mail znovu a znovu – „ve 4, kancelář pana Jacobsona“ – a snažil se odhadnout, jestli je to dobrá, nebo hodně špatná zpráva. Uvědomil si, že opakovaně ztěžka oddechuje, až když Franklin prudce vystrčil hlavu přes přepážku ve stylu hry Plácni krtka. „Co se děje? Máš astmatický záchvat?“

„Jays mě chce vidět.“

Franklin se zamračil. „Tak až ho budeš zdravit, hluboce se mu ukloň, do pasu.“

„Ha ha,“ řekl Lucas, ale když se o něco později chystal odejít, zašel na pány a udělal před zrcadlem zkusmo

úklonu. Cítil se – a vypadal – směšně. Napřímil záda a urovnal si kravatu. Jako jediný v kanceláři nosil vázanku každý den a i za tohle rozhodnutí, podobně jako za časné příchody do práce, byl nejednou odměněn zvednutým obočím. A vida, jak chytře se zachoval! K upoutání pozornosti je nutné být předem připraven na cokoli a pak okamžitě zareagovat. „Narodil ses, abys tady pracoval,“ zašeptal, naposledy zkontroloval svůj vzhled a usmál se, aby se ujistil, že mu nic neuvízlo v zubech. „Uděláš na toho chlápka senzační dojem.“

Ale nejdřív se musel propracovat přes šéfredaktorovy asistentky, Florence a Phyllis. Sloužily Jaysovi jako oddané strážkyně: statné ženské v neurčitém středním věku, které v *Empiru* pracovaly tak dlouho, kam sahala paměť ostatních. Navzdory těstovitým končetinám a dvojitým bradám z nich číselna kamenná vážnost. Občas vypadaly, jako že spí s otevřenýma očima. Lidi jim říkali Sfingy.

„Pst! Lucasi!“ kývla na něj Alexis, Jaysova třetí asistentka a děvečka pro všechno. Byla útlá a působila tak křehce, jako by se mohla rozpadnout na kusy, kdyby náhodou do něčeho vrazila. Zato měla obrovské poprsí. Lucas jednou zaslechl, jak je jeden editor nazval „francouzským“, a od té doby mu dělalo potíže udržet oči na Alexině tváři. Přinejmenším se o to soustředěně snažil; spousta ostatních kolegů, mužů i žen, se nenamáhala.

„Můžeš jít dál,“ řekla Alexis a pak se spikleneckým výrazem zašeptala: „Hlavně se těm ženským nedívej do očí, nebo zkameníš. A při odchodu radši couvej. Pomalu.“

„Jasně, díky,“ hekl Lucas, příliš vynervovaný, aby se zmohl na vtipnou odpověď. A třeba to byla dobrá rada, kdoví? Když procházel kolem Sfing, cítil, že ho sledují pohledem jako nějakí tvorové z říše plazů. Zaklepal a byl vyzván, ať jde dál.

V Jaysově kanceláři se linulo oslepující odpolední světlo. Jako by vkročil do skleněného hranolu, kde se všechno

točí, oslnivě září a láme. „Dobrý den?“ Lucas horečně mrkal. Že by to už teď zpackal?

„Rád tě poznávám!“ Jays vstal od stolu a místnost se najednou zaostříla, jakoby fyzicky pozměněná vzhledem toho urostlého, dokonale oblečeného krasavce. Na Severokarolínské univerzitě Lucas poznal spoustu alfa mužů, ale tenhle chlapík by klidně mohl být filmová hvězda. Bylo mu kolem pětáctyřiceti, ale vypadal tak nějak věčně mladý. Měl dokonalou bradu a nos, hodné sochy, sytě blankytné oči a blyštivé zuby. Setkal se s Lucasem uprostřed místnosti a podal mu ruku. Zpod vyhrnutých rukávů vykukovala silná předloktí bez jediného chloupku.

Depiluje si voskem paže? Lucas chvíli váhal, než se vzchopil a odpověděl: „Já vás taky rád poznávám.“ Při potřásání rukou pamatoval, že má nechat prsty pevné.

„Prosím.“ Jays ukázal na prostor k sezení, kde na bílém huňatém koberci stálo seskupení pohovky z patinované kůže, křesla a stolku naleštěného až k neviditelnosti. „Jak se zapracováváš v *Empiru*, Luku?“ zeptal se.

„Jde to skvěle,“ řekl Lucas a přitom si šéfredaktora nenápadně prohlížel. Jays měl na sobě nažehlenou plátěnou košili se dvěma rozepnutými knoflíčky a – jak si Lucas všiml – nenosil nátělník. Světle šedé kalhoty a černé horsebit mokasíny od Gucciho. Bez ponožek. Ten výjev postrádal už jen sklenici skotské. Stoly některých editorů připomínaly barové vozíky, ale u Jayse nebyla vidět jediná láhev alkoholu. Zato tady celou jednu stěnu pokrývaly police obložené identickými notesy. Jedním ze známých excesů tohoto šéfredaktora byla skutečnost, že dává přednost psaní rukou (s použitím pera Lamy 2000 s extra jemným hrotem, které Alexis objednala přes Amazon za příznivou cenu 134.99 dolarů) do knih v kožené vazbě vyrobených na zakázku. Co pár měsíců jich přišla z Milána plná krabice a každý z těch notesů údajně stál stovky dolarů.

„Jsem nadšený, že tady pracuju,“ řekl Lucas.

Jays se poklidně usmál. „To velice rád slyším. Víš, Luku, obvykle nebereme úplné začátečníky.“

Lucas se začínal potit.

„Housman říkal, že máš spoustu ctižádosti.“

Dan Housman byl ve vedení mužem číslo dvě. On i Lucas se na Severokarolínské univerzitě začlenili do bratrstva Sigma Chi, ovšem v rozmezí mnoha let. Byl to jediný důvod, proč z té hromady žádostí na personálním oddělení uspěla právě Lucasova.

„... což dává smysl,“ pokračoval Jays, „protože pokud vím, Sigma Chi obvykle není k dispozici někomu, jehož otec, dejme tomu, prodává auta?“

Měl pravdu, v bratrstvu se družili synové bankéřů a lidí z vedení firem. Všichni platili školné v plné výši. Lucase ale uvítali, jeho originalita se jim podle všeho líbila: byl zástupce „soli země“. Přestože Lucas bydlel na jednom z nejbohatších předměstí Charlotte, kde měli rodiče dům s kusem pozemku a patřili ke třetímu z nejvíce žádoucích country klubů ve městě. I tak mohli jeho přátelé z bratrstva na mejdanech říkat: *... a tohle je Lucas, jeho tatík prodává auta, fakt jo!* Lucasovi to nevadilo. Koneckonců, fungovalo to ku vzájemnému prospěchu.

Ale když teď slyšel stejná slova vycházet z Jaysových úst, trochu se zarazil. „Popravdě řečeno,“ namítl zlehounka, „táta je majitel autosalonu.“

„Být synem někoho, kdo prodává auta,“ odpověděl Jays, „a mít odvalu nakráčat do bratrstva, kam nepatříš...“

Urážel ho šéf? Lucas to nepoznal.

„... je tím druhem iniciativy, jakou obdivuju.“

Moment. Jay Jacobson ho *obdivuje*?

„Musím říct, Luku, že na mě tvoje žádost udělala dojem. Už dlouho jsem neviděl někoho s takovým zápalem pro tento časopis. Tak obeznámeného s tím, co děláme. A přitom jsi syn prodavače aut ze Severní Karolíny!“

Místo „Severní Karolíny“ mohlo z Jaysových úst rovnou vyjít slovo Madagaskar. Ale vlastně na tom nezáleželo. Šéfredaktor ho obdivoval. Lucas na něj udělal dojem!

„Ale teď ti něco prozradím, Luku.“

Jays se v křesle předklonil. Takhle zblízka Lucas viděl, že má šéf na bradě malý škrábanec od holení. A to o jeho očích byla pravda: měl je trochu moc blízko u sebe. Lucas se trochu uvolnil.

„Zásluhou osudu, božím přičiněním nebo ať to nazveš jakkoli, jsem i já měl tu smůlu, že jsem se narodil v nepříliš příhodném místě. Beloit v Kansasu, věřil bys tomu? Někdy si říkám: když existuje New York, může existovat i Kansas? Víš, jak to myslím?“

Lucas si tím nebyl jistý, ale přikývl. Najednou si akutně uvědomoval, jak se mu hlava na krku pohupuje dopředu a dozadu.

„Někdy si musíme cestu do světa prorazit,“ pokračoval Jays. „Musíme přepsat naše původní příběhy. Ty to děláš a já si toho nesmírně vážím. Ta řádka ve tvém motivačním dopise, že se chceš přetvořit ‚k obrazu Nového Amsterdamu‘. Leckterý editor by mohl říct, že je to přepísknuté, Luku.“

Lucas cítil, že mu planou tváře a čelo, jako by měl čtyřicítku horečku.

O té větě s Novým Amsterdamem uvažoval celé dny, než dospěl k rozhodnutí, že by trocha poetiky mohla pomoci k odlišení od ostatních uchazečů. Jak mohl udělat takovou pitomost?

„Ale je to ukázka tvého hladu. Tvé ctižádosti. A konec konců i ti nejlepší spisovatelé potřebují dobré editory. Zkušené vedení.“

Lucas přikývl. Opravdu *hladověl*. A Jays to viděl. Franklin se mylí, Jays je přece jen sleduje.

„Vidím, že jsi velice horlivý mladý muž. Máš potenciál odvádět tady skvělou práci.“

„Děkuju,“ řekl Lucas. Měl chuť dodat „pane“, ale obával se, že by to znělo směšně.

Jays vstal. „Chci, abys věděl, že se na mě můžeš kdykoli obrátit, když budeš mít nějaké otázky nebo problémy, Luku. Moje dveře jsou ti otevřené.“

„Toho si cením,“ řekl Lucas a znovu se přiměl nedodat „pane“.

„Chtěl by ses mě na něco zeptat, Luku?“

Lucas na tohle nebyl připravený. „Spíš bych rád věděl, jestli pro mě máte nějakou konkrétní radu.“ Nejradši by třískl hlavou do zdi. Jak může být takhle nevynalézavý? Ale Jaysovi ta otázka z nějakého důvodu připadala zábavná.

„Sám jsi to napsal,“ zasmál se. „Přetvoř se k obrazu *Empire*. Narodil ses jako kluk ze Severní Karolíny. Staň se Newyorčanem.“

„Ano, pane,“ odpověděl Lucas s mohutným přikývnutím. Kdo by čekal, že bude Jay Jacobson tak vlídný? Tohle nebyl odměřený a nevypočitatelný autokrat, před jakým ho varovali. Byl to člověk, který si Lucase cenil jako muže, jímž skutečně je, nebo jím přinejmenším chce být.

„A Luku?“ dodal Jays. „Malý dotaz. Od koho je ta kravata?“

Lucas netušil. Jeho babička ji koupila u Macyho, a přestože se v módě moc nevyznal, věděl, že přiznat tohle na rovinu není v pořádku. „Od Brook Brothers,“ odpověděl a doufal, že je to v pohodě.

„Hm.“ Jays pokýval hlavou. „Moje jsou od Gucciho. Slušely by ti.“

„Děkuju!“ vykřikl Lucas, ačkoli se tak docela nejednalo o kompliment. Udělal pár kroků pozpátku a pak se otočil a zavřel za sebou šéfredaktorovy dveře.

Proplul kolem Sfing s úsměvem zářivým jako pražící manhattanské slunce. Připadal si jako znovuzrozený v jiskrné nové verzi sebe samotného. Všichni ti

skeptici – rodiče, babička, Mel, blbeček Cal Braden – ať jdou někam. Lucasovi se právě dostalo požehnání od Jaye Jacobsona, vládce téhle říše.

„Tak co?“ zeptala se Alexis, když Lucas procházel kolem jejího stolu. „Máš ještě práci?“

Lucas nechtěl srážet cenu svého rozhovoru s Jaysem tím, že ho bude s někým probírat. Chtěl se někam zašít a znovu ho v myšlenkách probrat větu po větě, slovo po slově. Jenže Alexis čekala. „Měl kritické poznámky k mému motivačnímu dopisu.“

Alexis se zamračila. „To je drsné.“

„Taky říkal, že by mi slušel Gucci.“

Alexis se zašklebila.

„Co se děje?“

„Teď dobře poslouvej. Až dnes skončíš, musíš si pořídit nějaké šlajfky. Hezké kravaty. Ne až moc hezké – takže ne od Gucciho. Spíš stylové. Třeba od Michaela Korse?“

„Co je špatného na...?“

Alexis ho nenechala domluvit. „Pokud budeš mít ty správné šlajfky, myslím, že tě nevyrazí.“

„Výrazit mě kvůli kravatě? Děláš si srandu?“

Alexis zavrtěla hlavou. „Neuraz se, Luku, ale ještě nevíš, kde jsi. Jays si teď bude všimát tvých kravat.“

Lucas přikývl. Sice nevěděl, co si má o jejím hodnocení myslet, ale Jays mu evidentně přichystal zkoušku, kterou musí složit. Jenže to mělo háček. „Na nové oblečení nemám.“

„Nakup si ráno bagely za dolar u stánků na rozích ulic,“ poradila mu Alexis. „Když jsem tady začínala, dělala jsem to celý rok. S těmi bagely ti bude plat stačit na spoustu jiných věcí.“

Po zbytek dne byli všichni na Lucase neobvykle hodní. Franklin tvrdil, že ho skoro jistě vyšoupnou. Proč jinak by se Jays namáhal povolát Lucase k sobě a kritizovat jeho

motivační dopis? „Hrozná škoda,“ prohlásil neupřímně. „Jsi tady teprve měsíc.“

S Alexis Lucase pozvali večer na drinky. „Čistě pro případ, že se s tebou budeme muset rozloučit,“ nazvali tu příležitost. Lucas samozřejmě neodcházel, ale nemohl jim přece vykládat, jak Jays říkal, že ho *obdivuje*. Oba by si tím zneprátelil. „Sejdeme se v baru,“ řekl před koncem pracovní doby. „Ještě něco musím vyřídit.“

Když tam dorazil, Franklin byl tak opilý, že měl v podpaží velké zpoceně fleky. „Cos nakoupil?“ zeptal se a ukázal na Lucasovu tašku z Bloomingdale's.

„Nic,“ odpověděl, ačkoli „nic“ ho v tomhle případě stálo asi tak polovinu výplaty. Přitáhl tašku k sobě, ale Franklinovi se podařilo ji popadnout. Hrál do ní a vytáhl chomáč jemného papíru a hedvábných kravat.

„Vida vida!“ zvolal Franklin. „Koho by napadlo, že je Luke takový fanda Beau Brummela?“

„Koho?“ zeptal se Lucas a vyškulbl mu kravaty z pracek. „Kdo to je?“

„První britský dandy. Ten elegant si leštil holínky šam-pusem. Před ním byla jedinou správnou barvou kravat *blanc d'innocence virginale*. Ale to zjevně není tvůj styl,“ uchechtl se Franklin.

Lucas cítil, že jeho obličej nabírá odstín, který měl do panensky nevinné běloby daleko. Alexis se smála, až se skoro zdálo, že její křehká tělesná schránka pukne smíchy. Se škytáním Franklinovi prozradila, že si z Lucase trochu střílela a poradila mu, ať si pořídí značkové šlajfky, nebo určité poletí.

Franklin málem vyprskl pivo a Lucas se vrhl na kravaty, aby je ochránil.

„Jenom jsi kecala?“ Nuceně se usmál. Zítra hned ráno kravaty vrátí, ještě než se o tom jeho běžný účet doví.

„Pozvedněme sklenice,“ navrhla Alexis, „a připijme na Lukovu poměrně slušnou šanci udržet si zaměstnání.“

Všichni tři si přitukli a Lucas se hned cítil lépe. Kdyby se jim nelíbil, jeho starosti by jim byly ukradené. Zdálo se, že ho berou. „Takže Jays není až takový cvok, jak jste říkali?“ zeptal se a dodal: „Proto jsem ti věřil, Alexis.“

„Nene, on je cvok,“ řekl Franklin. „Nebo aspoň dohání k šílenství ostatní. Všechna rozhodnutí u nás vznikají tak, že někdo hádá, co Jays chce, ale bojí se ho zeptat. Klidně vyhodí článek, na kterém celé týdny nebo i měsíce ověřuješ fakta.“

Alexis si naposledy otřela uslzené oči. „Zadá úkol, pak se mu ten nápad přestane líbit a obviní redaktora nebo editora – případně oba –, že plýtvají jeho časem.“

„Můžu být rád, že jsem jen ověřovač faktů,“ usoudil Lucas a ostatní se zasmáli.

Večer pokračoval probíráním dalších Jaysových výstřelků. Proslýchalo se, že při krátkém dostaveníčku s jednou prestižní interiérovou designérkou šéfredaktor utratil nekřesťanskou částku z firemních peněz za parádní křišťálový lustr do své jídelny. „Ve versailleském stylu,“ upřesnila Alexis. „Stál prý deset tisíc.“

„Já slyšel, že *dvacet*,“ namítl Franklin.

„Kdo řeší výdaje?“ zeptal se Lucas. „Někdo určitě vede záznamy.“

„Co takhle počkat, až tady nějakou dobu pobudeš, a pak nám povědět, co si myslíš?“ navrhl Franklin a dopil. Lucas si vzpomněl na Alexinu poznámku z téhož dne: *Ještě nevíš, kde jsi*. Ale to přece žertovala, utahovala si z něj. Tyhle řeči o Jaysově utrácení jsou určitě něco podobného.

O půl jedné je večer v plném rozkvětu. Někdy touhle dobou se potetovaná slečna s hnědou ofinou nechá pozvat na druhý drink. Tou dobou svištíte taxíkem po Central Park West a za staženými okny se míhají pozlacené vchody. Tou dobou, zatímco se rozjařeně přesunujete do dalšího baru s partou lidí, s nimiž jste se zrovna seznámili, seberete odvalu a vezmete za ruku hezkou cizí holku.

Takhle si Lucas představoval New York. Nebyly to vrcholné okamžiky – pokud jste se dostali na párty v podstřešním bytě ve West 80s nebo tu hezkou holku skutečně vzali do své postele. Realita událostí se může příliš snadno zkazit. Opravdové vzrůšo spočívá na skvostném rozmezí.

Jenže Lucas se na rozmezí ocitl samotný. Stál na rohu Bleecker Street a Cornelia Street a třímal tašku s drahými kravatami. Kolegové se vytratili – Alexis ke svému protějšku, Franklin ke slibné známosti přes Tinder. A přitom ve West Village kypěl noční ruch. Bary byly natřískané. Po ulicích si vykračovaly dlouhonohé ženy, zavěšené jedna do druhé. Procházely kolem něj davy Jerseyanů, muži s vlasy ve tvaru sněhových pusinek, ženy vmáčknuté do klobásových střívek, která vydávaly za šaty. Lucas nepatřil k žádné partě či smečce, ale zoufale si přál cítit se součástí těchto ulic. Což znamenalo, že musí zapadnout do baru. Musí oslovit nějakou neznámou ženu.

Došel ke Christopher Parku a zastavil se. Po jeho levici stál někdejší bar Lion's Head, kde se slovy Peta Hamilla „báječná směska novinářů, malířů, muzikantů, námořníků, exkomunistů, farářů a jeptíšek, sportovců, burzovních makléřů, politiků a folkových zpěváků vzájemně spojila v jednotící demokracii popíjení“. Lucas tohle věděl z téhož zdroje, z jakého čerpal vědomosti o čemkoli jiném v New Yorku: psalo se o tom v *Empiru*. Ovšem teď už se nemusel spoléhat na informace z druhé ruky. Mohl ta místa vidět na vlastní oči, dychtivě vstřebávat jejich ducha. Škoda jen, že Lion's Head technicky vzato přestal existovat. Nahradila ho newyorská putyka s názvem Kettle of Fish.

Uvnitř popíjeli studenti laciné pivo a hráli Connect Four. U barového pultu seděl shluk třicátníků a lidí z okolí. Lucas tam bezradně stál, sevřený nerozhodností. Možná by se měl radši vrátit domů. Vzpomněl si na stísněný byt se zářivkami a špinavými podlahami. *Do hajzlu*. Našel volnou barovou stoličku a pověsil na háček tašku s hedvábnou odměnou tak opatrně, jako by to bylo klubko spících hadů.

Pokukoval po whisky Macallan 12, ale s myšlenkou na svou peněženku si radši dal Jacka Danielse s ledem. Trojice žen opodál si vyměňovala stížnosti na advokátní kancelář, kde pracovaly. Jedna z nich byla drobná blondýnka s pohupujícím se ohonem a bujným poprsím. Lucas uvažoval, že ji pozve na drink. Ale co její kamarádky? I kdyby si mohl dovolit zaplatit pití všem, nevypadalo by to úchylně – jako že se snaží sbalit všechny najednou? Co má muž v takové situaci udělat? S tichým proklínáním své nezkušenosti zachytil pohled jedné z nich. Nebyla to ta hezká. Lucas se na ni přesto usmál, ale už zase stočila pohled jinam. Učiněná pohroma.

Vytáhl notes a pero. Pokud bude vypadat dost umělecky nebo dost tajemně, možná přijde nějaká žena za

ním. Nemohl se zbavit pocitu, že na něj všichni hledí a posuzují skutečnost, že je mu čtyřiaadvacet a netuší, jak si má počínat, když je sám v baru. Nebo už jen fakt, že je sám v baru. Musí si objednat další pití – to aspoň umí –, takže do sebe kopl zbytek whisky a ukázal barmanovi, že chce další.

A vtom ji uviděl.

Husté tmavohnědé vlasy přehozené přes opálené rameno, kriticky vyklenuté obočí, sexy hrbol na jinak delikátním nosíku, dlouhé prsty otáčející sklenkou s červeným vínem a především její hrudní kost. Za což mohly šaty – černé a s hlubokým výstřihem do věčka, který odhaloval široký pruh lehce pihovaté kůže. Ten výstřih, uvědomil si, má přesně stejný tvar jako Christopher Park. Jen s tím rozdílem, že špička trojúhelníku nemíří na východ, ale k jihu, směrem dolů k nespátřeným oblastem.

Lucas se nikdy dřív nezamýšlel nad hrudní kostí nějaké ženy. Taky proč, když jsou hned opodál ňadra? (Chvilku zavzpomínal na Mel, jejíž velká prsa miloval, přestože si stěžovala, že tvoří ze strany nelichotivé boule.) Tahle žena měla přinejlepším skromná prsa. Ale momentálně mu nic nepřipadalo tak půvabné jako ta rovinka uprostřed: holá a odkrytá. Téměř pyšná. Jako by ho ta hrudní kost vybízela: *Pojď, Lucasi, ukaž, jak blízko se dokážeš dostat.*

Mel měla vůči osamělým ženám v baru vždycky výhradu. Tvrdila, že jsou evidentně buď zoufalé, nebo zhýralé. Proč jinak se vydávat napospas tomu druhu mužů, co se chodí seznamovat se ženami v barech? Lucas se s ní nehádal, ale nesouhlasil. Proč by měla být osamělost automaticky známkou nemravnosti? Jako by věděl, že tento den – tento konkrétní den, kdy sedí sám v baru – jednou přijde. A přesto mohl odpřisáhnout, že z téhle hrudní kosti dokáže číst jako z křišťálové koule. Co ho

čeká: bezprostřední odmítnutí. Jenže jak jinak se přetvoří k obrazu Manhattanu? Ne tím, že tu bude sedět a hloubat. Ne, když to *nezkusí*. Kéž by tak měl záminku promluvit s ní. Je vážně břídil, když se bojí navázat jednoduchou konverzací.

Musí se vzchopit. Znovu se na tu ženu opatrně podíval. Něco čmárala na ubrousek. Nedělá on v podstatě totéž? Třeba to je znamení. Rozpačitě se prodíral davem, až se ocitl skoro u ní. Zblízka byla ještě nádhernější. Oči měla zvýrazněné tmavými šminkami, technikou, o níž se Mel, jak Lucasovi došlo, neúspěšně pokoušela celé roky. Srdce mu tepalo v uších. „Dovolíš?“ zeptal se.

Vzhlédla a zhodnotila Lucase jedním kratičkým pohledem, který jednoduše říkal: *Tenhle ujde*.

Lucas musel říct ještě něco, ale co? Cítil náhlé sympatie ke všem mužům, co se kdy pokoušeli oslovit ženu. Nešlo o zvrhlíky! Byli vyděšení! A právem, protože tahle začínala působit netrpělivě. Lucas tonul. Kéž by mohl upřímně přiznat: *Tohle jsem nikdy dřív nedělal, dej mi ještě chvíli*.

Ale pak ho kupodivu zachránila. Podala mu ruku. „Já jsem Carmen.“

„Lucas,“ řekl a vložil prsty do jejích, hebkých a hřejivých. Cítil, jak ho polévá horko. „Těší mě, že tě poznávám.“

„Co tě přivádí na tuhle stranu baru, Lucasi?“

Tak jo. Buď začne plavat, nebo se utopí ve studené vodě. „No, víš... napadlo mě, jestli nepotřebuješ papír.“

„Papír?“ Zdálo se, že ji zaujal.

„Čmárala jsi něco na ubrousek, už je nejspíš popsáný. Řekl jsem si, že bys možná chtěla opravdový papír.“

„A ty nějaký máš?“ Pousmála se, jen koutkem úst. „Chodíš po newyorských barech a rozdáváš kancelářské potřeby ženám v nouzi?“

„Občas,“ odpověděl. Mel ve skutečnosti rozčilovalo, když si někam vyšli a on si vzal reportérský notes.

Obviňovala ho, že se nesoustředí, dokonce tvrdila, že je divný. Ale od chvíle, kdy se Lucas dozvěděl z článku ve *Vanity Fair*, že má Jay Jacobson vášnivou zálibu v notesech, začal s sebou taky jeden nosit. Samozřejmě nic v drahé italské kůži, pořídil ten svůj levně v běžném papírnictví. Teď ho vytáhl ze zadní kapsy a vytrhl několik stránek. „A neboj,“ řekl nesměle. „Můžu ti dát víc.“

Carmen se zamračila.

Pitomče! „Chci říct, že mám spoustu papíru,“ opravil se. „Pro případ náhlé inspirace.“

„Aha. Budu hádat. Studuješ na NYU, tvůrčí psaní. Chceš být spisovatel.“

„Novinář,“ upřesnil a oddechl si. Byl si celkem jistý, že jako „student žurnalistiky“ má u téhle holky šanci. Zvažoval, že se zmíní o práci v *Empiru*, což by jí dokonce mohlo imponovat.

Ale kdyby se dozvěděla, že jen ověřuje fakta, nejspíš by ho odkopla zpátky na Christopher Street. „Taky píšeš?“ zeptal se a ukázal na ubrousek.

„Dá se říct, že jo,“ přisvědčila Carmen, ale nezdálo se, že by to chtěla upřesnit. „No a kolik ti je – dvacet dva, dvacet tři?“

„Vypadám tak mladě?“ Blesklo mu hlavou, že si asi nastavil laťku až moc vysoko. Tahle Carmen je evidentně tak tisíckrát víc sexy a vytríbenější než Mel. A taky starší. Je jí určitě přes třicet. Ačkoli, nejdou teď starší ženy po mladších mužích? V *Empiru* o tom nedávno vyšel článek. Carmen se usmála a přehodila si vlasy přes rameno. Ve vzduchu prosáklém pivem se rozvinula vůně nějaké velkokvěté kytky.

„Dáš si ještě sklenku vína?“ zeptal se.

„Jasně, Lucasi,“ řekla. „Můžeš mi koupit pití.“

Naštěstí se mu podařilo upoutat bez velkých potíží pozornost barmana a objednat Carmen drink.

„Ještě jednoho Jacka, mladej?“ nabídl barman.

„Dvanáctku Macallan,“ odpověděl Lucas břitce a vrhl na Carmen pohled, jímž říkal: *Který člověk s trochou sebeúcty pije Jacka?*

Barman přinesl pití. „Váš Macallan, pane.“ Obrátil oči v sloup a dodal: „A pinot – na účet podniku.“ Kývl na Carmen, jako by šlo o soukromý žertík. Lucas se naježil. No co, nevadí. S Carmen si připili. Opravdu se to dělo.

„Povídej, Lucasi,“ pobídla ho Carmen. „Jaký jsi měl večer? Co tě sem přivádí samotného?“

Nebyl si jistý, jestli s ním flirtuje, nebo usoudila, že je lůzr, a chce zjistit, jakého kalibru. „Mí přátelé byli unavení,“ řekl.

„Ale ty ne.“ S naprostým klidem si ho prohlížela.

„Já ne,“ potvrdil Lucas a málem se udusil douškem Macallanu.

Čekal, že Carmen něco řekne. Myslel by, že je řada na ní, ale obával se další trapné odmlky. „Jsem tady, protože sem v šedesátých a sedmdesátých letech chodili velcí spisovatelé. Chtěl jsem se sem mrknout.“

„Pilně studuješ i v noci?“ zasmála se Carmen.

Lucas s planoucími tvářemi upil další velký doušek na uklidněnou. „Jsi v New Yorku už dlouho?“ zeptal se.

„Narodila jsem se a vyrostla v Upper West Side. Nikdy jsem nežila jinde.“

„Vím, jak to myslíš,“ řekl. „Já se sem snažím dostat celý život.“

„Celých dlouhých dvacet let.“

„Vážně, nejsem tak mladý,“ ohradil se.

Skepticky přikývla.

„Ale jsem tady teprve měsíc.“

„Co ti bránilo přijet dřív?“

„Moje bývalka. Nechtěla o stěhování ani slyšet.“

Carmen vážně pokývala hlavou. „No, *takové* tady v New Yorku rozhodně nechceme. Ovšem co se týče tebe – New York těší, že tě tu máme.“

V tu chvíli někdo do Lucase zezadu strčil tak, že do Carmen vrazil a trocha jeho pití jí vyšplouchla do klína.

„Promiň,“ omlouval se vyděšeně. „To mě fakt mrzí. Počkej, něco ti podám – chceš ubrousek?“ Sáhl po tom, co ležel na barovém pultu, ale byl to ten její popsáný. Zaklel a horečně mával na barmana.

„V pohodě, Luku,“ řekla Carmen. „Uklidni se.“

Choval se jako nemehlo, musel s tím přestat. Sklopil zrak, aby se vzchopil, a jeho pohled dopadl na Carmeniny šaty. Byly kousek nad kyčlí svázané do uzlu. Jak rád by za ten uzel zatahal.

„Jsi v pořádku, Luku? Potíš se.“

„Je tady horko,“ řekl. A pak, protože alkohol konečně zafungoval, dodal: „Co třeba si povídat někde, kde se dá volněji dýchat?“

Carmen jedním velkým lokem dopila víno. „Vím kde.“ Sklouzla ze stoličky. V botách na podpatku byla vyšší než on. Mel mu sahala sotva po ramena. Ale na Mel teď zapomeně. Tahle noc s ní nesouvisí. Tato žena s ní rozhodně nemá nic společného.

„Jsi připravený?“ zeptala se Carmen.

Nemáš tušení, pomyslel si Lucas. Teprve pak si vzpomněl na kravaty. Půl jeho výplaty naštěstí neskončí v prackách nějakého neznámého opilce. „Tak jo,“ řekl, zvedl tašku a připojil se k ní u dveří. „Až po tobě.“ Carmen se na něj ohlédla a trochu škobrtla. Uvědomil si, že je podnapilá. Vzal ji za paži, vděčný za šanci podepřít ji. „Kam to bude?“ zeptal se.

„Tudy,“ trošku zadrmolila a odvedla ho na ulici.

kapitola 4

Lucas se po šest předchozích let neprobudil vedle jiné ženy než Mel. Vlastně se přesně tak dlouho se žádnou jinou v posteli neocitl. Byl, jak mu nedávno řekl jeden kámoš, „pořád ještě panic“. Ne úplně doslova, pochopitelně – spíš ve smyslu *jasně, tenhle chlápek už měl sex, ale o šoustání ví kulové. Pořád ještě zelenáč, šoustačkové panic*. Tahle analýza Lucase znervózňovala. Když se s Mel dali na univerzitu dohromady, pro oba to byla první sexuální zkušenost a oběma se stejnou měrou ulevilo, že se zbavili nálepky panic/panna. Ale zatímco Lucas spal jenom s jednou ženou – jistě, milovali se, nejdřív hodně a potom, jak už to v dlouhodobých vztazích chodí, sexu čím dál víc ubývalo –, jeho kamarádi postoupili dál k sexu se známými i cizími holkami, což bylo úplně jiné umění. A to znamenalo, že teď musí Lucas ztratit zase jiné panictví.

Kupodivu se zdálo, že si Carmen jeho nezkušenosti nevšimla, všechno probíhalo víceméně tak, jak by mělo. Nějaký ten zádrhel sice nastal, ale nic katastrofálního. A teď za slunného sobotního rána ležel v posteli vedle nádherné ženské ve West Village. Měl za sebou první vztah na jednu noc.

Lucas se protáhl a cítil, jak mu paty kloužou po luxusních lůžkovinách. Vždycky se domníval, že prostěradlo je jenom prostěradlo a „hustota vláken“ je čistě reklamní

trik, takže sahal po nejlevnějších. Vycházelo najevo, že lůžkoviny mohou být zázrak. A postel může být široká, hebká a bělostná jako nadýchaný obláček. Musel se vyčurat, ale nechtěl se odsud hnout. Nikdy.

Ale co když bude další sex? Pokud ano, s plným měchýřem to nezvládne. Zdráhavě vylezl z postele. Ložnice se skvěla čistotou, vybavena nábytkem, který nebyl zachráněný z ulice ani pořízený v IKEA. Kdyby chtěl vzít nějakou ženu k sobě, musel by se rozloučit s další polovinou platu a ještě něco přidat.

Odkradl se po špičkách do koupelny. V proutěném košíku vedle záchodu byla učiněná schizofrenie časopisů: *Elle*, *Economist*, nedělní příloha *Timesů* z předchozího týdne, a *Us Weekly*. Žádný *Empire*. Neměl tušení, co vlastně Carmen píše. Přišlo mu divné, že se spolu vyspali a přitom o ní nic neví. Ale není snad naprostý odstup podstatou toho, proč být v New Yorku singl? Může dnes večer sbalit další holku a nikdo se nebude vyptávat. Ani o tom nikdo nemusí vědět! Lucas dosud nikdy v životě nepoznal takovou anonymitu. Doma v Charlotte bylo soukromí neznámý pojem.

Umyl si ruce a přemítal, co teď. Má počkat, až se Carmen probudí, a pak se odporoučet? Uvařit kafe? A kde by měl být – čekat někde oblečený, nebo jednoduše hupnout zpátky do postele? Představa ranního sexu mu najednou připadala troulalá. Co by udělal Jays? Lucas o tom přemýšlel. Jays, usoudil, by se oblékl, odešel by a později téhož dne by dotyčné dámě poslal textovku s poděkováním za skvělý večer. A tím by to skončilo. Zdvořile a sebejistě. Jenže Lucas ani neměl Carmenino číslo. Při rozvažování se na sebe díval do zrcadla. Když začal chodit s Mel, prozradila mu, že ho kamarádky považují za hezkého kluka. Líbily se jim jeho tmavě blond vlasy a velké hnědé oči, a samozřejmě lícní kosti – študácké lícní kosti, jak je Mel nazvala. A pokud jejím kámoškám taky připadalo, že má

oproti tělu trochu malou hlavu, nechaly si ten detail pro sebe. Lucase ten nedostatek hodně znervózňoval a často hodnotil poměr velikosti hlavy a trupu u mužů, s nimiž se setkával. Carmen ta vada zjevně nevadila. Nebo si jí v podnapilosti nevšimla. V baru byla koneckonců tma.

Lucas se rychle oblékl. Zvažoval, že Carmen nechá svoje telefonní číslo, ale usoudil, že Jays by tohle řešení zavrhl. Lucase by rozhodně těšilo znovu se s Carmen vidět, ale nechtěl, aby si myslela, že očekává její telefonát. A kdoví? Možná se ještě setkají, na nějaké párty nebo venku na ulici, jako ve filmu Woodyho Allena. To by byl celý New York. Lucas se naposledy podíval na Carmen v její obláčkové posteli, vyšel z bytu a zavřel za sebou dveře.

Našel kavárničku, kde si koupil *New York Times* a černou kávu, posadil se a chtěl číst. Nemohl se soustředit. V duchu viděl, jak tiskne tvář ke Carmenině hrudní kosti. Po příchodu do jejího bytu neplýtvali časem. Ani se nenamáhala rozsvítit. Líbal ji na ústa, na krk, pak přes látku na obě řadra a nakonec, jako by to byla nejvyšší odměna, do holého prostoru mezi nimi. Potom sáhl po uzlu na šatech a zatahal za něj, ale tkanina pod jeho prsty nepovolila, jak předpokládal. Chvíli se s uzlem potýkal, až se nakonec uvolnil a rozvázal. Šaty se rozevřely a Lucas zalapal po dechu. Stála tam v botách na vysokém podpatku. Pod průhlednou podprsenkou se rýsovaly bradavky a tanga tvořil tak mrňavý trojúhelníček látky, že mohl být rovnou ušitý ze stínu. Lucasovi bleskla hlavou vzpomínka na porno, na které se ve svém předchozím bytě potají podíval, když Mel nebyla doma. Vždycky se tam objevila nějaká napohled nevinná dívka, brýlatá a třeba s vlasy svázanými do ohonu, a úplně bezelstně si hleděla svého. A tuhle nevinnou dívku šokovalo, ohromilo či konsternovalo, že po ní někdo vyjel. Ale jen co z ní dotyčný svlékl košili nebo šaty, ukázalo se, že je pod nimi nahý. Nebo že má hanbaté tetování, nebo přistávací dráhu v klíně.

A ta nedůslednost ve vyprávění tu chvíli vždycky pokazila. Carmen jako by tu zásadní chybu ve scénáři převedla do života. Když se ráno oblékala, ve skutečnosti se připravila na to, že bude svlečena.

Stála tam krásná a obnažená a Lucas ještě neodložil ani kousek oblečení. Napadlo ho, jestli se Carmen netváří trochu rozmrzele – *budu tady trčet polonahá celou noc?* –, ale ve tmě se tím dlouho netrápil. Následoval ji do ložnice, kde při svlékání jeho košile zdolávala zručnými prsty jeden knoflíček po druhém. Uvolnila kravatu a sklouzla rukama k opasku. Cítil, jak se v něm něco děje, něco s takřka posvátnou mocí. Podobně jako odpolední křest v Jaysově kanceláři byla i tohle určitá konverze. Potkal v literárním baru krásnou dívku a ta ho vzala k sobě domů. Po téhle noci už nebude šoustačkový panic. Až tahle noc skončí, bude přetvořen – znovuzrozen v ranním slunci coby Newyorčan.

Lucas se vrátil ke svlékání. Carmen mu uvolnila kravatu, sklouzla rukama k opasku... uvolnila kravatu, sklouzla rukama... uvolnila kravatu...

„Do prdele!“

Lidé v kavárně vzhledli od novin.

Lucas zabořil obličej do dlaní. Tak tohle kardinálně podělal. Je ten největší vrták v dějinách vrtáků. Protože na podlaze Carmenina bytu se teď válí pořádný kus jeho výplaty. Při všem váhání a hloubání o tom, jak se mistrovsky vypařit, úplně zapomněl na tašku se značkovými šlajfkami.

kapitola 5

O týden později se Lucas při house párty v South Slope pomuchlal s učitelkou ze základní školy. Byla baculatější než ženy, které se mu obvykle líbily. Jako vytáhlý hubeňour si někdy připadal zakrsle oproti urostlým typům žen s boky dvakrát tak širokými, než jsou jeho. Ale líbily se mu její brýle s plastovými obroučkami a plné, vyšpulené rty. Nenuceně si povídali a ona se pořád smála. V obývacíku se tančilo, tak se uchýlili do ložnice, kde skončili na nepříliš pohodlné posteli pokryté hromadou kabelek. Jde to tak snadno, pomyslel si. A věděl, že na tom má zásluhu Carmen. Carmen byla starší, atraktivnější a mnohem rafinovanější než tahle učitelka ze základky. Úča, kterou mohl ošukat, aby bylo jasno! Jako středoškolák přišel o panictví se středoškolačkou. Vlastně se to dalo čekat, neměl jinou možnost. Ale tohle byla součást dospělosti, jakou nikdy dřív neuvážil – švédský stůl s nabídkou profesí, opravdových lidí, kteří mají důležitou funkci ve světě a přitom jsou to divoké, sexuálně založené bytosti. Ta advokátka, kterou viděl ráno v podzemce? Šoustá! Recepční u zubaře? Šoustá! Když ho chtěla Carmen, proč ne i tyhle další ženy? Ta myšlenka v něm zanechala inspiraci.

„Chtěla bys...,“ začal se té učitelky ptát a vzápětí si uvědomil, že pořádně neví, co by mělo následovat. Odmlčel se a zkusil to jinak. „Zajdeme ke mně?“

„Jsi sladkej.“ Dotkla se jeho tváře. „Ale myslím, že ne.“

Sladkej? Lucas zrudl. „Nechápu,“ řekl. „Udělal jsem něco špatně?“ Bylo to tím, jak líbal? Něco v jeho tónu?

„Ne...“ odpověděla učitelka váhavě a slezla z postele. „Prostě nemám zájem.“ Působila naštvaně, skoro uraženě. Myslela si, že na ni vyvíjí nátlak? O to přece vůbec nešlo. Chtěl jenom zpětnou vazbu.

„Počkej,“ hlesl, ale učitelka se zamračila a rychle odešla.

Lucas chvíli seděl mezi kabelkami. Kabelkami žen různých profesí, které s ním nakonec asi nebudou šoustat. Napadlo ho, že by mohl vysypat obsah kabelek na příkrývku, důkladně si ty krámy prohlédnout a pátrat po odpovědích. Protože mu teď hlavou vrtala znepokojivá myšlenka: Co když byla Carmen výjimka? Náhoda. Trik, který mu nastrojil vesmír, aby mu vnukl myšlenku, že je obstojně atraktivní a snesitelně uhlazený. Co když je ošklivý a trapný? Ošklivý a trapný (a z velké části pořád ještě) pitomý panic.

Týdny plynuly a Lucas zjišťoval, že sbalení jedné ženy nutně nevede k balení dalších. Celou řadu večerů neměl žádné plány, nevěděl, kam jít. A Jays se mu taky neozýval. To osobní setkání mu připadalo tak slibné, ale potom... nic. Každý den v práci se podobal účasti na pálce za Charlotte Knights, baseballový tým z ligy Triple-A, který u nich doma miloval. *Možná dnes. Možná dnes.* Ale žádný hledač talentů nevolal.

Lucas se hecoval: Není na tomhle městě úžasné právě to, jakou klade výzvu? Netkví důstojnost – a dokonce kouzlo – v usilování? Copak sem nešel právě z toho důvodu?

Protože doma rodiče zajímal jen vítězný tým a nejvyšší liga. Proto se v době, kdy byl Lucas malý, přestěhovali do čtvrti, kde si mohli bydlení jen taktak dovolit. A pak si neustále dělali starosti o peníze, ačkoli máma trvala na tom, že bude pracovat jen pro charitu. Proto jim tak

záleželo na tom, aby Lucas vystudoval práva, přiženil se do klanu Woodwardových a pracoval pro firmu Melina otce. V podstatě postup z třetí ligy v postavení a bohatství do světa Velké show.

A pak jednoho zářijového dne se hledači talentů konečně ozvali. „Jays nestíhá a chce, abys za něj zaskočil a projevil podporu,“ stálo v mailu od Sfing.

Dole pod tím byla připojena pozvánka v plném znění: „Jaysi!!! Příteli, tak dlouho jsme se neviděli! Uvádím na trh Casa Madera Black, přijď na párty do VIP salonku ve Wilde's. Bude pro mě znamenat strašně moc, když tě tam uvidím. XO, Lori.“

Lucas zíral na monitor. Jays mohl požádat kohokoli, aby tam místo něj šel, ale obrátil se rovnou na něj. Bylo to strašně vzrušující. A děsivé. Jak by Lucas mohl zastupovat Jayse při nějaké exkluzivní události? Nebo ve správné míře podpořit Casa Madera Black, ať je to, co je to? Pohybovat se ve společnosti dalších VIP, ať jde o kohokoli? Ve stavu rozčilené paniky přeposlal pozvánku Alexis a nahoru připsal: „!!!“ Zdálo se, že to k téhle komunikaci patří jako společný dorozumívací jazyk.

Alexis obratem odpověděla: „Vítej u korýtka propagačních akcí.“ A pak mu vysvětlila, že televizní studia, technologické startupy ohodnocené na miliardy dolarů, alkoholové konglomeráty, a hrome, dokonce i výrobci luxusních per vědí, že jediný zaručený způsob, jak dostat do jedné místnosti spoustu lidí od novin, je pronajmout nóbl salonek a nabízet alkohol a občerstvení zadara. Tyhle akce se konají každý den a redaktoři, kteří mají to štěstí, že dostávají pozvánky, se můžou celou řadu dní obejít bez nutnosti vařit večeri nebo jakkoli platit za potraviny, pokud jsou ochotni jíst pořád dokola burgery s hovězím z Kóbe, crostini s tuňákovým tatarákem a grilované sýry plněné prosciuttem – což samozřejmě jsou. Před jídlem

i po něm se podává mezcal nebo whisky ve sklenicích se slaným okrajem.

„Tohle se děje i po hospodářské recesi?“ odpověděl Lucas.

„Jo, jasně. Umíš si představit, jaké to bylo předtím?“

„Co tyhle firmy oplátkou očekávají?“

„Teoreticky publicitu. Ale skoro nikdy o nic nežádají. Žijeme v době blahobytu. Už jsi viděl produktovou skříň? Od té doby, co tady dělám, si nemusím kupovat tělové mýdlo.“

Lucas ještě produktovou skříň neobjevil. Lucas za své tělové mýdlo platil. Svět se před ním otvíral.

„Vážně, s Franklinem jsme v hierarchii tak nízko, že tyhle pozvánky nedostáváme. Prosím tě, hned té ženské napiš, že chceš další dvě.“

A tak Lucas napsal mail publicistce Lori. O pět minut později odpověděla: „Lucasi! Moc mě těší, že tě poznávám. Potvrzuju další dvě pozvánky. Nemůžu se dočkat, až se sejdeme ve Wilde's.“

Mohlo to jít až tak snadno?

Na druhý den odpoledne k Lucasovi dorazil messenger s lahví Casa Madera Black za 125 dolarů. Před večerem mu Lori poslala dvě další pozvánky, jednu na vodka párty příští týden a druhou do nového vinného baru v Tribeca s názvem September Issue. Šlo o výstřední projekt šéfkuchaře, o němž Lucas v životě neslyšel; inspirace pro talířky měla pocházet od předních módních fotografů.

„Jenom ověřuju fakta,“ řekl Lucas Alexis. „Nebudou všichni ti lidé naštvaní, že nemám absolutně žádnou redakční moc?“

„Předpokládáš, že vědí, jak vzniká časopis,“ odpověděla Alexis.

„Nepatří to k jejich práci?“

Alexis pokrčila rameny. „Přestaň se pořád strachovat.“

Jenže Lucas si nepřestal dělat starosti. Před párty ve Wilde's pročetl celé hodiny vše, co v *Empiru* vyšlo o módě, a snažil se zkombinovat věci ze svého šatníku tak, aby se jakž takž podobaly některé z fotek. Opravdu si nebyl jistý, jestli teď Jays očekává, že bude nosit módní kravaty, nebo ne, takže zdráhavě vyrazil znovu na nákupy a utratil další polovinu první výplaty za novou sadu šlajfek. Modlil se, aby jeden z těch stylových doplňků vykompenzoval zcela nepozoruhodnou kvalitu jeho košile, kalhot a bot.

Po práci se Lucas s Alexis a Franklinem přesunuli metrem do stanice Grand Central. Když procházeli po Park Avenue, Lucas nenápadně pozoroval míru šlechtění. Čím dál, tím víc peněz na čtvereční stopu. V hlavě mu běžela představa městských příbytků se smetanovými fasádami a zábradlím z tepaného železa, luxusních butiků a drahých restaurací.

Franklin si nejspíš všiml jeho nostalgického výrazu, protože si odfrkl. „V Upper East Side je to nechutné. Samí nafrnění pracháči, privilegovaná děcka šňupající kokain a psi, co připomínají krysy. No nic, jsme tady.“

Na druhé straně ulice byla červená markýza s logem podniku Wilde's: siluetou hejska s křiklavou kravatou. Bar se nacházel v butikovém hotelu: šest pater bezvadných červených cihel. Dveře obsluhovaly dvě vypulírované dívky ve štekách, držící s úsměvem psací podložky. Jedna z nich měla tak bujnou záplavu tmavých kadeří, že Lucasovi připadalo, jako by stála v černé kaluži. Druhá měla nad čelem upevněný kopec světlých vlasů na způsob velbloudího hrbu.

Lucas se představil. „Á, vy jste VIP,“ řekla brunetka. „Předložte tohle o půl deváté u dveří Pracovny.“ Podala Lucasovi bronzovou minci s rytinou loga podniku.

„My žádnou medaili nedostaneme?“ zaskuhral Franklin.